

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 45 [739] | Субота, 14 листопада 1981 року | ЦІНА 2 КОП.

ПЕРШОМУ — УДАРНИЙ ФІНІШ! НЕЮ ПИШАЄТЬСЯ КОЛЕКТИВ

Швачка Олена Іванівна Сіяно працює на Харківському УВП-2 п'ятнадцять років. Активна, дисциплінована, вона веде перед у соціалістичному змаганні. Норми виробітку в середньому за кожен з десяти місяців нинішнього року виконувала на 163 проценти, досконало освоїла всі складні операції пошиття жіночих пальт.

Працюючи резервісткою на потоці № 1, де майстром Т. І. Кіберова, вона здає продукцію відділу технічного контролю з першого подання. А скільки молодим робітницям передала свій досвід і майстерність — важко навіть назвати точну цифру. Як наставник, Олена Іванівна і словом, і ділом допомагає своїм підлег-

лим добиватися вершин майстерності, постійного поліпшення якості продукції. Передова робітниця бере також активну участь у громадському житті підприємства: є членом ради гуртожитку, профгрупоргом. Жінка користується заслуженим авторитетом серед робітників і службовців. Ударник комуністичної праці, неодноразовий пере-

можець соціалістичного змагання, Олена Іванівна цього року вперше брала участь в республіканському конкурсі швачок-мотористок, що проходив на Конотопському УВП.

У конкурсі взяли участь швачки-мотористки сімнадцяти підприємств України. Ми раді привітати Олену Іванівну з почесним третім місцем.

А. ПЕДОРЕНКО,
економіст Харківського УВП-2.

Кожен трудовий день наближає нас до завершення першого року одинадцяті п'ятирічки.

Старанно працює над достроковим виконанням своїх соціалістичних зобов'язань обробниця Миколаївського УВП Таїсія Іванівна Скуржанська. Ударниця комуністичної праці постійно справляється з нормами виробітку на 120 процентів. Якість її праці завжди відмінна.

Наполеглива праця

Нинішнього Міжнародного року інвалідів робітники Херсонського УВП відчували всебічну турботу про себе. І у відповідь нечуваючі трудівники працюють з особливим піднесенням, наполегливо і старанно.

На підприємстві виготовлено понад десятимісячний план 4,7 тисячі костюмів при сортирності 99,8 процента і хорошій якості, що становить у грошовому обчисленні 102 тисячі карбованців.

Виробничники УВП гідно відзначили також четверту річницю Конституції СРСР, успішно виконавши і перевиконавши взяті на себе соціалістичні зобов'язання.

Серед правофлангових першого року одинадцяті п'ятирічки — крейдувальниця В. Ф. Каплунова, швачки-мотористки М. В. Береж-

на, М. К. Гуренкова, А. Н. Морозенко, З. Г. Сова, Л. Н. Лиховид та інші.

Широкий розмах соціалістичного змагання, політичне і трудове піднесення особливо яскраво виявилися напередодні свята Великого Жовтня.

Всі робітники і сьогодні трудяться по-бойовому, з вогником, про що засвідчують підсумки успішної роботи підприємства за десять місяців нинішнього року. Крайшми з кращих вважають на УВП М. І. Азовську, А. В. Безродну, К. Е. Матвієнко, А. М. Дробну, Н. Ф. Василевську, О. І. Коваль, С. Д. Василенко та інших.

Колектив Херсонського УВП прагне докласти всіх зусиль, аби річне завдання виконати достроково.

Л. АНТОНЕНКО.

ПОКЛАДАННЯ ВІНКІВ

10 листопада на Красну площу прийшли кращі представники Червонопрапорної московської міліції, ветерани-чекісти, відмінники служби всіх підрозділів Головного управління внутрішніх справ виконкому Московської Ради. В День радянської міліції вони відвідали Мавзолей В. І. Леніна і поклали вінок.

Представники органів внутрішніх справ поклали вінок до могили Невідомого солдата біля Кремлівської стіни. Хвилиною мовчання вартувати порядку вшанували пам'ять героїв, які віддали життя за свободу, честь і незалежність Батьківщини.

Співробітники міліції поклали також вінки до моги-

ли Ф. Е. Держинського, до могили похованих біля Кремлівської стіни міліціонерів С. М. Пекалова, Е. П. Швиркова, які по-геройськи загинули в 1918 році при виконанні службового обов'язку.

Було покладено квіти до пам'ятника Ф. Е. Держинському на площі, яка носить його ім'я, біля меморіальних дошок на честь співробітників міліції, що по-геройськи-

му загинули на фронтах Великої Вітчизняної війни і при виконанні службових обов'язків.

У церемонії покладання вінків і квітів взяли участь представники Головного управління внутрішніх справ виконкому Мособлради, молоді відмінники служби, які прибули в столицю з різних міст країни на запрошення ЦК ВЛКСМ.

(ТАРС).

ПО РІДНІЙ КРАЇНІ

Мурманськ. Синтетичний клей «Спрут», який успішно застосовують судноремонтники південних областей України, почали використовувати і в Заполяр'ї. Подолати мінусовий температурний бар'єр — головну перешкоду на шляху впровадження цього клею на Півночі — допомогли спеціалісти інституту «Діпрорифлот». За технологією, розробленою вченими, уже відремонтовано кілька великотоннажних промислових суден. Усі вони вийшли з ремонту достроково, а заміна при ремонті палуб частини металу полімером дала можливість зекономити десятки тонн листової сталі.

КОМПЛЕКС У ДІІ
Гродно. Першу продукцію видав великий комплекс по випуску капролактаму у виробничому об'єднанні «Азот» імені С. О. Притицького. Завдяки прогресивному методу складання і монтажу агрегатів він пущений на півтора місяця раніше строку. Комплекс розрахований на випуск 50 тисяч тонн цінної сировини для виробництва товарів народного споживання.

ПАВОДОК НЕ СТРАШНИЙ
Мадона (Латвійська РСР). Постійні береги з'явилися у найбільш норовливого озера Латвії — Луба-

нас. Високі дамби, зведені меліораторами, захистили від паводків близько ста тисяч гектарів земель. Приборкання озера — тільки частина комплексної програми освоєння перезволожених земель. В умовах Латвії осушення сільськогосподарських угідь підвищує врожай в півтора-два рази.

ВОДА ПРО ЗАПАС
Ташкент. Почалося заповнення нового водоймища, збудованого в Ургутському районі Самаркандської області. Гребля заввишки 35 метрів зупинила потоки ріки Каратепасай, яка бжить з відрогів Зарафшанського хребта. 19 мільйонів кубометрів води, що будуть нагромаджені до весни, використають для поливу майже двох тисяч гектарів полів. (ТАРС).

У президії ЦП УТОГ і Республіканському комітеті профспілки

ГУРТОЖИТКИ ЗРАЗКОВОГО ПОРЯДКУ

Розглянувши підсумки республіканського соціалістичного змагання гуртожитків підприємств і об'єднань Товариства за звання «Гуртожиток зразкового порядку», президія Центрального правління Українського товариства глухих і Республіканський комітет профспілки робітників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств відмічають, що обласні відділи, підприємства і об'єднання, первинні організації УТОГ спільно з профспілковими організаціями провели значну роботу для створення належних умов робітникам і службовцям, що мешкають у гуртожитках.

У більшості гуртожитків проведено капітальні і поточні ремонти, забезпечено м'яким і твердим інвентарем, обладнано додаткові приміщення для забезпечення культурного обслуговування, навчання і побутових потреб мешканців. Підвищується рівень культурно-масової і політико-виховної роботи: молодь бере участь у гуртках художньої самодіяльності, в спортивних секціях, навчається в школах робітничої молоді.

У всіх гуртожитках працюють ради гуртожитків, організовано змагання «За кращу кімнату», «Кращий поверх», «Кращу кухню» з підбиттям підсумків змагання і врученням переможцям перехідних призів; холодильників, телевізорів, картин та ін. Працюють санітати, що регулярно перевіряють санітарний стан житлових кімнат, приміщень санітарно-побутового призначення з наступним висвітленням підсумків перевірки в спеціально вивішених на видних місцях «Екранах чистоти», «Дзеркала чистоти». Однак, як свідчать матеріали перевірок, не всі гуртожитки відповідають вимогам, що пред'являються умовами соціалістичного змагання за звання «Гуртожиток зразкового порядку».

Із 33 гуртожитків Товариства лише два претендують для присвоєння звання зразкового, а з 14 гуртожитків, що носять це звання, тільки 11 підтверджують його в цьому році.

В гуртожитку Дрогобицького УВП не проведено ремонт, перенаселений гуртожиток Бродівського УВП. Чернігівський обвідділ УТОГ не надіслав матеріалів для підтвердження гуртожитку підприємства цього почесного звання.

У гуртожитках Івано-Франківського, Миколаївського, Полтавського УВП-2, Черкаського, Ужгородських УВП-1 і УВП-2, Запорізького, Ровенського УВП, Харківського УВП-1, Львівського швейного підприємства «Силует» та на деяких інших підприємствах ще не все зроблено для належного побутового і культурного обслуговування мешканців.

Президія ЦП УТОГ і Республіканський комітет профспілки постановили: підтвердити звання «Гуртожиток зразкового порядку» по підсумках соціалістичного змагання, присвяченого 64-й річниці Великого Жовтня, гуртожиткам Полтавського УВП-1, Херсонського, Чернівецького, Кам'янець-Подільського, Житомирського, Сімферопольського УВП, Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт», Дніпропетровського, Єнакіївського, Ворошиловградського та Лубенського УВП з врученням Грамоти Центрального правління УТОГ і Республіканського комітету профспілки та грошових коштів для преміювання працівників.

Присвоїти звання «Гуртожиток зразкового порядку» з врученням Вимпела і грошових коштів для придбання культспортивентаря гуртожиткам Білоцерківського і Конотопського УВП.

Звернуто увагу голів Івано-Франківського, Миколаївського, Полтавського, Закарпатського, Черкаського, Запорізького, Київського, Кіровоградського, Одеського, Ровенського та Харківського обвідділів УТОГ і обкомів профспілки на невиконання умов соціалістичного змагання за звання «Гуртожиток зразкового порядку» гуртожитками підприємств цих областей.

Президія ЦП УТОГ і Республіканський комітет профспілки зобов'язали голів обвідділів, директорів підприємств і об'єднань, керівників профорганізацій вжити необхідних заходів для створення належних житлово-побутових умов та культурного обслуговування для робітників і службовців, що проживають у гуртожитках, посилити пропаганду рішень XXVI з'їзду КПРС, XXVI з'їзду Компартії України і XI з'їзду УТОГ.

ТОЛЬЯТТІ (Куйбишевська область). Більш як дві тисячі надпланових «Жигулів» зійшло в цьому році з конвеєра виробничого об'єднання «АвтоВАЗ». Великого поширення серед робітників набули такі відомі в країні почини, як «Працювати без відстані», «Виробничу програму — меншою чисельністю працюючих». На багатьох дільницях впроваджено нові прогресивні технологічні процеси, які сприяють зростанню продуктивності праці, вивільненню робітників для інших важливіших операцій.

На знімку: «Жигулі» ВАЗ-2105 на головному конвеєрі.

(Фотохроніка ТАРС — РТАУ).

ТАМ, ДЕ ТУРБОТА ПРО ЛЮДЕЙ

Первинна організація Товариства — це ланка, яка веде роботу з нечуючими, турбується про них, мобілізує на успішну працю, на виконання завдань одинадцяті п'ятирічки.

Організації УТОГ на автозаводі «Комунар», Запорізькому трансформаторному та багатьох інших нагромадили немало досвіду, який треба використати.

Взяти, наприклад, первинну організацію Товариства одного з державних підприємств, де перекладачем працює Олена Вілівна Чорних. У цій компактній групі 43 глухих. Очолює організацію знатний робітник Олексій Микитович Чумак — член КПРС, наставник молоді, слюсар високого класу. За відмінну роботу нагороджений орденами Леніна і Трудового Червоного Прапора. Він не лише передовий трудівник, а й умілий керівник організації.

Очолюване ним бюро організовує роботу так, що жодне питання не залишається не вирішеним.

У Червоному кутку проводяться бесіди, політінформації, працює клуб для жінок «Робітниця», проводяться екскурсії, культпоходи в кіно, до театру, в музеї, на виставки.

Велику увагу приділяють тут гласності соціалістичного змагання. Первинна організація змагається з первинною організацією Товариства трансформаторного заводу. Урочисто проводяться зустрічі по підбиттю підсумків соціалістичного змагання. Це робиться на загальних зборах членів УТОГ низових ланок по черзі. В обласному Будинку культури вони проводять вечори трудової слави, зустрічі з передовиками виробництва інших підприємств. Так, недавно відбулась зустріч з кращим токарем Запорізького механічного заводу, ветераном праці Василем Григоровичем Борисенком, котрий розповів про свій трудовий шлях, про передовий прийом роботи, показав деталі, які виготовляє. Зустріч вийшла дуже цікавою.

Після трудового тижня члени цієї організації вміють культурно відпочити. Вони виїжджають на природу, ловлять рибу, збирають гриби, організовують масові ігри.

Члени нашого Товариства цієї організації постійно дбають про підвищення своєї кваліфікації, загальноосвітнього рівня. Так, нинішнього року восьми робітникам підвищено розряди.

19 нечуючих навчаються у вечірній школі робітничої молоді. Випускників школи-інтернату тут оточують увагою і турботою, надають їм місця у гуртожитку.

Щороку більшість робітників відпочиває за пільговими путівками в санаторіях, будинках відпочинку. На підприємстві члени УТОГ отримують квартири. Нинішнього року поліпшили житлові умови М. С. Кононенко та З. І. Гарбузова.

Багато робітників захоплюються художньою самодіяльністю і спортом. Слюсар Анатолій Резнік керує гуртком оригінального жанру при Будинку культури глухих. Станіслав Юхта і Олександр Лебедев — волейболісти, Іван Мачківський — кандидат у майстри спорту з шашок, Віктор Браташ — кандидат у майстри спорту з городжів.

Високі моральні якості, уміння спілкуватися з людьми допомагає голові та інструктору-перекладачеві досягти хороших результатів в роботі організації, комуністичному вихованні трудящих глухих.

Ось чому ця організація вийшла переможцем за 1980 рік серед первинних організацій УТОГ області.

Л. ФРОЛОВА,
голова Запорізького
облвідділу УТОГ.

Високих трудових успіхів добивається в першому році одинадцяті п'ятирічки робітниця швейного цеху Одеського виробничого об'єднання «Електрик» Катерина Андріївна Савина.

Про це красномовно засвідчують присвоєні їй звання: «Ударниця комуністичної праці» та «Краща за професією».

Катерина Андріївна неодноразово виходила переможцем соціалістичного змагання.

Досвід, висока професійна майстерність дають змогу передовій робітниці постійно виконувати норми виробітку не менше як на 150—160 процентів.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

КЕРІВНИК ЦЕХУ

На Одеському виробничому об'єднанні «Електрик» доброї слави зажив колектив ливарно-пресового цеху. Протягом майже десяти років керує ним випускник Одеського політехнічного інституту В. С. Чоботар.

Авторитет Василь Степанович завоював своєю добросовісною працею, чуйністю до людей. Під його керівництвом колектив цеху неодноразово виходив переможцем соціалістичного змагання серед цехів об'єднання. План дев'яти місяців тут виконано на 108,6 процента. В досягнутих успіхах — вагомих внесок передовиків виробництва, котрі навчилися випереджати час: Н. І. Гончарук, В. Є. Ткачук, Д. А. Мосійчук, В. А. Болденюк та багато інших. Прикладом для них завжди служив комуніст, начальник цеху В. С. Чоботар. Чимало праці доклав ке-

рівник до того, щоб зроста професійна майстерність робітників. Нині в колективі трудиться десять відмінників якості, що працюють з особистим клеймом. Серед них — І. С. Колесник, Н. І. Нікітенко, В. І. Сиритило, Я. І. Оборочан та інші. За системою бездефектного виготовлення продукції працює вже 38 трудівників.

У В. С. Чоботаря проявилось почуття високої відповідальності за доручену справу. В його трудову книжку занесено 57 відзнак: почесні грамоти, подяки, Ленінська ювілейна медаль, пам'ятні знаки «Переможець соціалістичного змагання».

Начальника цеху з року в рік обирають до складу партійного бюро, місцевого комітету профспілки, президії обласного відділу УТОГ, він був також делегатом XI з'їзду УТОГ — всі від-

давали данину не тільки його бездоганній, довгорічній роботі. Цінують його і як людину, що вміє розбиратися в людях, спиратися на них, в потрібну хвилину подає їм певну допомогу.

До нього приходять порадитись з виробничих питань, сімейних справ. Були випадки, коли Василь Степанович, втручаючись, запобігав розпаду сім'ї, окремих чоловіків спромігся вирвати з полону «зеленого змія».

А коли треба було, то В. С. Чоботаря направляли на так званий «прорив». Одного разу механічний цех за два тижні виконав план всього лише на 20 процентів. Василь Степанович доклав максимум зусиль, наполегливості, щоб спрямувати відстаючий колектив в потрібне русло і забезпечив стопроцентне виконання виробничої програми.

Багато в начальника передового цеху турбот, багато й задумок.

Ю. ГЕР.

м. Одеса.

НАЗИВАЄМО АДРЕСИ ДОСВІДУ

ДОПОМАГАЮТЬ ПАСПОРТИ НОП

зберіганням деталей, заготовок, сировини, інструменту. Було складено понад 150 паспортів, які чітко зафіксували, скільки робітників зайнято непродуктивною працею на тій чи іншій ділянці.

Аналіз показав, що частка ручної праці в допоміжному виробництві об'єднання в 3,5 раза більша, ніж в основному. І от на базі матеріалів паспортизації спеціалісти розробили цільову програму скорочення ручної праці. Було визначено організаційно-технічні заходи, строки їх здійснення.

В результаті у цехах було створено понад двадцять

складів-автоматів, оснащених кранами-штабелерами. Вони заповнені контейнерами, в яких зберігаються заготовки, інструмент, матеріали. І справа не тільки в тому, що робітникові досить тепер лише натиснути кнопку на пульті, щоб одержати потрібну деталь. Справа ще й у тому, що нова постановка роботи дала змогу організувати раціональні вантажопотоки, що вимагають мінімальної кількості перевалок. Для цього введено уніфікацію тари, впроваджено універсальні вантажозахватні пристрої.

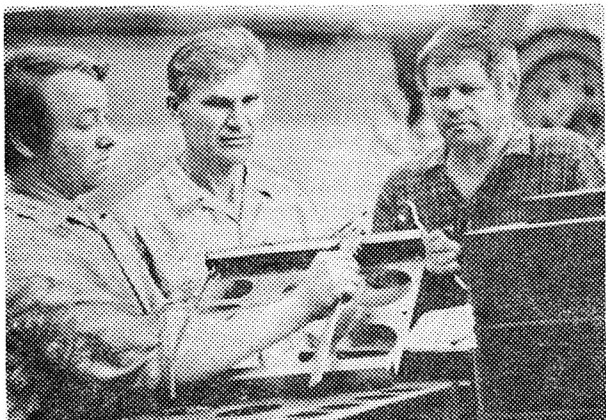
Усе це допомогло вивільнити в об'єднанні від вико-

нання транспортних і допоміжних операцій близько трьохсот робітників.

Паспорти НОП допомагають підвищити ефективність використання трудових ресурсів і на інших промислових підприємствах Одещини. Рівень механізації й автоматизації промислового виробництва області підвищено завдяки цьому в останні три роки на 7,6 процента. За рахунок скорочення затрат ручної праці приріст продуктивності склав 4,5 процента. З ручної на механізовану працю переведено понад вісім тисяч робітників.

Ю. МИХАЛЮК.

Одеса.

Краща бригада слюсарів механоскладальних робіт підприємства, яку очолює голова бюро УТОГ Олексій Микитович Чумак.

Виробничі завдання цей колектив виконує, як правило, достроково і з хорошою якістю робіт.

Зліва направо: Ю. Д. Вареник, О. М. Чумак та А. Н. Штрик.

Фото Й. ХАРКІВСЬКОГО.

РОЗПОВІДЬ ПРО П'ЯТИРІЧКУ

ДОНБАС: ПІВДЕНЬ І ЗАХІД

Земля Донбасу, здавалося, сходжена в усіх напрямках, добре пізнана, відкриває перед людиною все нові й нові кладові.

У степу біля Донецька будується шахта «Південно-донбаська» № 3. Роботи набрали розмаху, який має забезпечити введення підприємства на півроку раніше від нормативного строку. Таке зобов'язання взяв на себе колектив тресту «Донецькшахтобуд» невдовзі після того, як Л. І. Брежнев поздоровив будівельників і монтажників з достроковим пуском шахти-ветляна «Ждановська-Капітальна» (нині «Комсомолец Донбасу»).

З того часу будівництво «Південнодонбаської» по-

мітно просунулося вперед. Завершено проходку всіх чотирьох вертикальних стволів, біля їх основ у земній товщі вирубані зали навколостовпних дворів, які стали тепер стартовими майданчиками для швидкісників. Звідси почато прокладання горизонтальних і похилих тунелів для транспортування вугілля і матеріалів, провітрювання вибоїв.

— Нова шахта даватиме 2 мільйони 400 тисяч тонн вугілля на рік, — сказав головний інженер проєкту

В. І. Гончаров. — При цьому потрібно буде в два рази менше робітників, ніж на нинішніх підприємствах такої ж потужності. Сучасні комбайни, системи виймальних машин, потужні конвейєри забезпечать підвищення продуктивності праці в два рази порівняно з досягнутою в галузі. Загалом, шахта стане гідною нового промислового регіону, одного з наймолодших у Донецькому басейні...

Треба додати, одного з наймолодших і найбільш перспективних. Тут, у степу, в місцях, де вугілля не передбачалося, геологи відкрили поклади в два

мільярди тонн вугілля найцінніших сортів, придатних для коксування. Пласти залягають відносно неглибоко і, що особливо важливо, в безпосередній близькості до до споживача — металургійних заводів Донецька і Жданова. Це і відкрило перед Південним Донбасом перспективу.

Геологи вже позначили ділянки, на яких можна буде спорудити по десять підприємств великої потужності.

Поряд з шахтами в Південному Донбасі вже виросло місто-вугледар. Місто, що дарує вугілля, має прямі вулиці, забудовані багатопверховими будинками, адміністративний і торговельний центри, дитячі заклади.

Вдвоє залізничної лінії на Київ за кілька десятків

кілометрів від Донецька видно з вікна вагона новенькі башти копрів, багатопверхові будинки, галереї. Це народжується шахта «Красноармійська-Західна» № 1. Вона покляла початок створенню ще одного індустріального центру, схожого за своїми високими якостями з Південним Донбасом. І тут коксівне вугілля залягає відносно неглибоко, і тут воно поряд з залізницею, у близькому сусідстві з споживачем — чорною металургією Придніпров'я.

Шахту № 1 віднесено до числа найважливіших народногосподарських будов п'ятирічки. Вона даватиме по 2,1 мільйона тонн палива протягом шести десятиріч. А недалеко планується закласти ще одну шахту, в півтора раза потужнішу, з

більшим строком служби. Для шахт Західного Донбасу споруджувати селище заново не доведеться — жили квартали, соціально-культурний комплекс з лікарнею, школою, АТС, стадіоном, передбачено спорудити на околиці сусіднього Красноармійська.

У країні взято курс на прискорений розвиток відкритого видобування вугілля в кар'єрах. Але в планах нарощування потужності вугільної промисловості не скидається з рахівниці і підземний спосіб, на який сьогодні припадає близько двох третин усього видобутку горючого каменю. Чотирнадцять шахт, запланованих до пуску в нинішній п'ятирічці на Україні, стануть істотною прибудовою в паливно-енергетичному комплексі республіки.

Б. ГЕРЦЕНОВ.

Літературна сторінка

МОЇМ РОВЕСНИКАМ

Під стоголося дужих
канонад
Пісні співала мати
колискові,
Здригаючись від пострілів
гармат,
Від брязкоту фашистської
підкови.

Тротилу дим стелився
по землі,
Нам виїдав маленькі
оченята.
А руки наші ще були
малі,
Ще не могли піднятися
на ката.

Війна пройшла. Земля
встала з руїн.
Добробутом квітує
Батьківщина.
Щодня, щомиті скільки
нових змін.
Проходить перед нашими
очима?!

Куди не глянеш — дім
новий росте,
Мир по землі володарем
крокує,
Та палії війни ще злі на
нас за те,
Що ми успішно комунізм
будуєм.

Ми народились жити,
працювати,
Кувати щастя мирними
руками.
Невже допустим, щоб
змогли кружляти
Важкі бомбардувальники
над нами?!

Ми скажем — Ні!
Війні не быть тому,
Що миру сил нікому
не спинити.
Ми народились в другу
світову не тому,
Щоб у третій кров
пролити.

Ольга ЧОРНОБАЙ.
м. Кременчук,
Полтавської області.

НЕЗНАКОМАЯ ПЕСНЯ

За окном отшумел листопад
Разноцветным салютом прощальным,
Застучали дожди невпопад
С нежной песни напевом печальным.

И в безмолвной холодной тиши
Лес застывший той песне внимает,
Словно в этой угрюмой глуши
Каждый кустик ее понимает.

Свищет ветер — охотник лихой,
Вдаль он стрелы свои посылает,
И за лесом, за темной рекой,
Птицей раненой песня смолкает.

Маленькая, добрая подружка
Из моих счастливых детских лет,
Старенькая куколка — игрушка,

ОСЕНЬ

Все золотое, голубое,
Тепла и света облака...
Умеет осень успокоить,
Умеет осень приласкать!
В волшебном, сказочном
наряде,

Еще таящим летний зной,
Она идет со мною рядом,
Не утомляя болтовней.
Я не противлюсь

поцелуям
Ее рассеянных лучей,
И голову свою седую
Я разрешаю гладить ей.
И шрам от жгучего
металла

Уже не ноет, не болит,
Она оранжевым и алым
Мой взор ласкает,

веселит.
Меня за плечи обнимая,
Она волнуется слегка

С МИЛЛИОНАМИ ВМЕСТЕ

Веер разных дорог освещает заря молодая.
Разбежались глаза: по какой же пойду и куда я?
Мне б такую найти, чтоб вернее себя обрести,
От незнанья уйти и к вершинам познанья прийти.
И нашла! И по ней я иду! И от счастья ликую!
И меняюсь, расту. И уж снова — мечусь и тоскую.
Разобраться стремлюсь в пестром мире, меня
окужающем:

В людях главное — что? И кого изберу я
товарищем?..

Через миражи, колючки ошибок, но — ввысь,
восхождение.

Становление души и — награда — друзей обречение.
Вы, друзья, будто крепость моя, трудовая большая
семья.

И отрадно мне: не чужая в семье той — своя!
Веер разных дорог освещает заря молодая.
Я иду по одной, ей одной всю себя отдавая.
Счастье — в юности верную выбрать дорогу свою.
И идти — с миллионами вместе — в едином строю.

Елена СМЕРНОВА.

м. Харків.

ЧУВСТВО ВРЕМЕНИ

Это чувство пронзает, как только времени,
Нам отпущенного, остается в обрез.
А ведь время порой представлялось и бременем...
Тем, кто лихо летит у эпохи на стремени,
Чувство это — что в спину кулацкий обрез.
Помнишь: из-за угла грохнет вдруг без прицела —
Всем порывам тупик...

Так и времени гнет:
Молодыми не ценим (управимся в целом!),
А прозреем умом и состаримся телом —
Дефицит нависает угрозой и гнет.

Гнет к земле...
Окрыленных, влечет нас громада
Лет грядущих. Но многим уже не поспеть.

И ничем не унять этой боли-разлада...
А спасение есть: надо. Надо!
Раз надо —

Нам под силу еще поработать и спеть.

УЧЕНИКАМ

И замурованный
в безмолвие
Я слышу ваши голоса.
И вновь живу.
Одно условие:
Пусть жаждой светятся
глаза.

Когда они познають
преданы,
Мне видно: в классе
по рядам

Снуют вопросы
непоседами,—
И чем богат, все передам,
Чтоб мысль
пульсировала молнией...
О, если светятся глаза —
Я слышу ваши голоса
И замурованный
в безмолвие!

Лазарь ФИШМАН.
с. Новоборисівка,
Одеської області.

Хоть на миг верни мне детства свет...
Там, понятно, просто и знакомо,
Там беда рассыплется, звеня...
Взлетной полосой аэродрома
Промелькнуло детство для меня.

Небо словно сразу скрыли тучи
И вокруг сгустилась темнота,
Но ее прорезал светлый лучик —
Мамина любовь и доброта.

Пусть не раз я встречу зло людское
В маске слов красивых и пустых,
Мама, мама, ты всегда со мною,
Для меня святее всех святых.

Сгладишь боль, залечишь сердца раны,
И отпустишь дочку в дальний путь.

Как бы мне хотелось снова, мама,
На минуту в детство заглянуть...

Елена КРАСНОКУТСКАЯ.

м. Київ.

И полновластно
награждает
Медалью желтого листка.
Раскинув алые знамена,
С теплом и радостью она
На плечи мне

кладет погонны,
На грудь роняет ордена.
И отдаюся осенней сказке
Зеленой, алой, золотой,
Но знаю я,

что эти краски
Сошли с колодки
орденской...
Сергей АБАЗИН.
Одеська область.

ТВОРЧЕСТВО

Вдохновенное
настроение —
и раскованных мыслей
полет,

и, как молния, озарение:
сердце сердцу весть
подает.

Парашютом небо
открылось,

и на стопах весенних
лучей

радость музыкой
приземлилась,

чтоб услышать: лепечет
ручей.

Я пишу для себя
и кого-то,

кто поймет не умом,
а душой.

У поэтов не то чтоб
работа,—
вдохновенья прыжок
затяжной!

Анатолий СИМОНЕНКО.

Як плечі розправить
молодо
Дядько Максим — коваль
І вдарить пудовим
молотом —
Скрикує дзвінко сталь.

На совість усе виконує
За що б не взявся він,
Копитить гнідий
підковами —
Іскри напереді.
Плуги, лемеші гартовані
Справні у борозні.

КОВАЛЬ

Комбайни відремонтовані
Косять хліба ясні.
Душею в метал
вслухається

Наш коваль.
Недаром у нім еднаються
Кузня і... спів цимбал.
Між хлопцями та
дівчатами

Сяде у вихідний,
Надіне прудкі
пальчатоньки

Радісний і легкий.
Розковує серце піснею
В танок усіх веде.
Кімната здається тісною,
Смутку нема ніде.

Не руки у нього — золото!
Пісню кує і сталь.
Пальчатки еднає
з молотом

Наш музикант — коваль.

Іван СТРОНСЬКИЙ.
Тернопільська область.

ОГОНЬ

Сгорают люди на огне
и тянутся к нему,
как дети.
В летящей в космосе
планете
бушует пламя в глубине.
Крошит, сечет чужую
сталь
тугой булат с лихим
напевом,
горят деревни.

Пламя гнева
врагов отчизны гонит
вдаль.

Огонь!
Нет выше ничего.
Он жжет и греет, пышет
жаром.

Огнепоклонники недаром,
как в бога, верили в него.
И шли в глухие времена
борцы за правду смело
в пламя:
их имена хранит веками
такая власть огню дана.

И чем чернее ночь была —
горел огонь еще светлее,
и радость сердце

Прометей,
и радость, а не мука
жгла.

Огнепоклонники иль нет,
гори, Огонь!
Пылай над нами.

Мы верим в огненное
знамя
и верим в солнечный
рассвет!

Николай НЫРОВ.

ЮНА ХУДОЖНИЦЯ.

Фотоетюд И. МИНДЕЛЯ.

Мальчишку били много
раз —

За длинный нос,
недобрый глаз.

А он молчал и зло таил.
Никто мальчишку
не любил.

Он был позорно хил
и слаб,

И неуклюж, и ростом мал
И шел послушно, словно
раб,

Куда обидчик приказал.
Какое было наслажденье
Испытывать его терпенье
Трем одноклассникам

его!..
Бросались все на одного
И с удовольствием —

не били,
А только дергали за нос,
Чернила на макушку

лили,
Стараясь довести до слез.
А он не дрался,

защищаясь, —
Он лишь затравленно
смотрел,

Когда нахалы, издеваясь,

Командовали, чтоб он —
пел.

Он пел и плакал. Если б
кто-то

Ему швырнул: — Какой
ты трус!

Какая тряпка!.. Свет бы
счелы!..

Мальчишка бы ответил: —
Пусть...

И это «пусть» — как будто
милость...

Подачка нищим дуракам...
Что в этом хлюпике
тайлось?

Трусливость? Мудрости
бальзам?..

Он мог бы драться
на дуэли.

Он изучил бы каратэ.
Но если на него смотрели,
Ехидно сдерживая смех?!

Что там, внутри, никто
не ведал

И знать особо не хотел.
А он на море шел — и пел
Сквозь зубы волнам
о победе.

Юлия АНАНЬЕВА.
м. Київ.

ПОЭТУ

Чего ты хмуришься,
поэт?

Как видно, хмуришься
недаром:

Ты вспомнил песни юных
лет,

Тобой написанные
с жаром.

Ты вспомнил с болью
и тоской

О той поре уже далекой,
Когда в тетради так легко
Ложились строки, строки,
строки...

Теперь же твой талант
поблек

Средь поэтического
войска,

И ты за месяц десяток
строк

Считаешь подвигом
геройским.

Тебе как будто бы сто
лет,

Ты стал на мир глядеть
с тоскою,

И пыль на письменном
столе

Уже тебя не беспокоит.
И лень к тебе крадется
в дом,

Она прищурилась устало
И ненаписанным письмом,
И неразрезанным
журналом.

Как душно в доме,
как темно,
Как тускло в сумеречном
свете!..

Поэт, поэт, открой окно!
Пускай ворвется свежий
ветер!

И. САПОЖНИКОВ.

МАТЕРЯМ І ДІТЯМ НА ДОБРО

Комуністична партія і Радянська держава постійно дбають про піднесення рівня життя трудящих і створення найсприятливіших умов для гармонійного їх розвитку. Про це свідчать постанова ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про заходи щодо посилення державної допомоги сім'ям, які мають дітей», нове рішення про порядок і строки здійснення цих заходів.

Ними передбачається ввести нові пільги для сімей, які мають дітей. Як відомо, вагітним жінкам законом встановлена відпустка тривалістю 56 календарних днів до родов і 56 після з виплатою за цей період допомоги по державному соціальному страхуванню. В разі ненормальних родов або ж народження двох і більше дітей жінкам надається відпустка в сімдесят календарних днів. І раніше матерям, що мають дітей віком до одного року, надавалася додаткова відпустка для догляду за ними, але без збереження заробітної плати. Тепер (для УРСР, починаючи з 1 листопада 1982 року) для матерів, що працюють і мають трудовий стаж не менше одного року, а також для жінок, які навчаються з відривом від виробництва, відпустка по догляду за дитиною до досягнення нею одного року частково оплачуватиметься. У районах Далекого Сходу, Сибіру і Півночі розмір оплати цієї відпустки становитиме 50 карбованців на місяць, в інших районах — 35 карбованців.

Одночасно працюючи жінкам надається право одержувати додаткову відпустку без збереження заробітної плати по догляду за дитиною до досягнення нею віку півтора року, а в подальшому — двох років. При цьому за ними зберігається безперервний трудовий стаж і стаж за спеціальністю.

Уже в цьому році працюючі жінки, які мають двох і більше дітей віком до 12 років, могли скористатись додатково триденною оплачуваною відпусткою в разі, коли загальна її тривалість не перевищувала 28 календарних днів. Вони також мають право на одержання

відпустки в літню чи іншу зручну пору, на додаткову відпустку по догляду за дітьми без збереження заробітку тривалістю до 2-х тижнів за погодженням в період, коли це дозволяють виробничі умови. В одинадцятій п'ятирічці тривалість оплачуваного періоду по догляду за хворою дитиною збільшиться до 14 днів з оплатою додаткових порівняно з чинним законодавством днів у розмірі 50 процентів заробітку.

Матері, які працюють або навчаються з відривом від виробництва, з наступного року будуть одержувати одноразову державну допомогу в розмірі 50 карбованців при народженні першої дитини і 100 карбованців — при народженні другої і третьої. У відповідності з чинним законодавством зберігаються розміри допомоги при народженні четвертої і наступних дітей. З 1 грудня 1981 року підвищиться також розмір щомісячної допомоги одиницям матерям до 20 карбованців на дитину до досягнення нею 16 років. Допомога на дітей, що навчаються і не одержують стипендії, виплачується до їхнього вісімнадцятиріччя. Встановлюються додаткові пільги при призначенні пенсії за віком жінкам при повному стажі роботи, якщо вони виховали п'ять чи більше дітей, або дитину-інваліда змалку.

Розширено переваги для сімей, які мають дітей, та молодожонів при одержанні державної житлової площі, при індивідуальному і кооперативному будівництві. З молодих сімей в одинадцятій п'ятирічці будуть скасовані малосімейні податки протягом першого року з моменту реєстрації їх шлюбу.

Серед інших важливих заходів, передбачених постановою, слід вказати на розширення мережі пансіонатів та інших оздоровчих закладів для сімейного відпочинку, на введення додаткових пільг в оплаті путівок до піонерських таборів. Триватиме політика пільгової державних роздрібних цін на товари дитячого асортименту.

І. КЛИМЕНКО,
юрист.

У січні цього року в Керчі відбулась всесоюзна першість добровільних спортивних товариств профспілок з баскетболу серед нечуючих спортсменів. Від України виступала збірна республіканської ради ДСТ «Спартак», яка зіграла невдало — посіла шосте місце.

А були часи, коли команда завойовувала на всесоюзній арені призові місця і навіть кілька разів була чемпіоном ДСТ профспілок серед глухих.

В чому ж справа? Спробуємо розібратись.

На всесоюзних змаганнях протягом багатьох років підпризові місця займають збірні команди Москви, РРФСР та Литви. Гравці цих команд займаються в основному баскетболом, тренуються серйозно з цього виду спорту і виступають постійно на різних змаганнях не тільки серед глухих, а й серед чуючих. В цих командах є резерви у вигляді шкільного баскетболу.

А як справи з баскетболом на Україні?

Коли проводяться республіканські змагання з баскетболу серед дорослих, різко впадає в око, що в багатьох командах протягом тривалого часу середній вік гравців досить солідний, наприклад, в чоловічих командах Миколаєва, Ворошиловграда, Харкова, в жіночих командах Запоріжжя, Житомира. Якщо в якихось командах є молоді гравці, однак їх підготовка не така висока як у «стариків». Щоправда, є виняток, як, наприклад, у командах Києва, Донецька, Чернівців, в яких грають молоді гравці, що свого часу виступали або продовжують виступати в республіканських змаганнях з баскетболу серед шкіл для глухих і слабочуючих дітей. В багатьох областях одні і ті ж самі спортсмени часто беруть участь у змаганнях з різних видів спорту, в тому числі і з баскетболу. Такі спортсмени тренуються (або не тренуються) в кількох видах спорту потроху і дуже рідко тренуються в одному з них серйозно. Стає зрозумілим, що при такому ставленні до тренувань годі чекати від спортсменів зростання майстерності.

Великої шкоди завдають баскетболові (а також іншим видам спорту) «варяги», тобто спортсмени, які нормально чуять, не вчилися у школах глухих або слабочуючих, але чомусь виступають у змаганнях серед глухих.

Деякі облівділи УТОГ замість того, щоб серйозно

і з усією відповідальністю займатися питаннями дальшого розвитку баскетболу в своїх областях і, особливо в школах, в гонитві за тимчасовими успіхами залучають чуючих спортсменів у баскетбольні команди, різними правдами і неправдами забезпечують їх відповідними «документами». І такі «варяги» допомагають здобувати призові місця, навіть виступають за збірну України, забезпечуючи їй перемоги на всесоюзних зма-

ганнях. Якщо з якихось причин хтось з «варягів» кидав команду, вона одразу ж різко скочувалася вниз.

Ось кілька прикладів. Поки тренер чоловічої баскетбольної команди Чернівецького облівділіу використовував «варягів», команда ходила в чемпіонах. Тренер пішов, зникли «варяги» і команда не увійшла в число призерів.

Колись жіноча команда міста Львова була дуже сильною, навіть завойовувала перші місця. Минав час, гравці старіли, а про молоді резерви ніхто не потурбувався. І команда здала свої позиції. Коли керівництво облівділіу включило до складу команди «варягів», вона різко злетіла наверх. Через деякий час «варяги» залишили команду і колектив опинився аж у другій групі.

Якщо хтось з представників команд і протестував проти когось з підставних гравців, — то даремно: документи всі в повному порядку, а між тим всім добре зрозуміло, що гравець чуючий, навіть мімікою не володіє. Деякі товариші на такі факти закривали і закривають очі, бо головне — перемоги на всесоюзних змаганнях.

У положенні про міжнародні і всесоюзні змагання сказано, що крім аудіограми учасники повинні мати також документ про закінчення школи глухих або слабочуючих. А от у положеннях про республіканські змагання про такий документ навіть не згадується. Кажуть, що достатньо аудіограми. Але аудіограму

дуже легко «зробити». А от документ про закінчення школи глухих або слабочуючих не підіробиш.

Якщо звернутись до історії змагань з баскетболу, то можна констатувати той факт, що після 1967 року призові місця на всесоюзних змаганнях були завойовані завдяки чуючим Іпполітову, Глезеру та цілому букету «варягів» з Чернівців, Львова, Житомира. Варто при цьому нагадати, що збірні команди Литви, РРФСР,

двох видів спорту і багатил та часу витрачає на підготовку своїх підопічних легкої атлетики та баскетболу. Його вихованці завжди беруть участь у змаганнях як серед глухих, так і серед чуючих. Результат — постійні призові місця на республіканських змаганнях школярів з вадами слуху.

Треба підкреслити, що і підсумку змагань з баскетболу, які проводились протягом цього року серед шкіл глухих та слабочуючих, перші п'ять місць, як у юнаків, так і в дівчат, посіли команди тих навчальних закладів, де практикується спеціалізація з баскетболу та легкої атлетики. Ці змагання показали також низьку технічну і тактичну підготовку більшості команд. Це пояснюється тим, що гравці серйозно не тренуються з баскетболу, багато з них легкоковожно виступають в кількох видах спорту, не досягаючи ніяких результатів в жодному з них. Цьому сприяють деякі неадекватні викладачі фізвиховання, котрі намагаються заявляти своїх підопічних на всі змагання з різних видів спорту, діючи за принципом — «чим більше — тим краще». Вони й не підозрівають, що цим наносять непоправну шкоду загальній справі, бо повноцінного резерву для збірної УТОГ з баскетболу від такої практики не підготуєш. (І не тільки з баскетболу, а й з інших видів спорту).

Щоб вийти зі скрути, в якій опинився український баскетбол, потрібно провести цілий ряд заходів для підготовки резервів. Потрібно узаконити участь збірної шкіл-інтернатів, які посіли перше місце серед школярів, в першості УРСР з баскетболу серед дорослих, починаючи з другої групи. А ще краще було б, якби збірна команда школярів брала участь у змаганнях серед дорослих першої групи.

Першочерговим завданням треба вважати участь школярів у всесоюзних змаганнях з баскетболу. Це питання необхідно порушити перед відповідними інстанціями. Адже це завдання першорядної ваги, оскільки через відсутність молодих резервів радянська команда посіла лише третє місце на Всесвітніх іграх глухих в Кельні.

Тож починати роботу з резервами треба вже в 1982 році.

М. РИБАЛЬЧЕНКО.

Наш фотокореспондент Йосип Міндель зробив цей знімок в Одеському обласному Будинку культури під час обговорення в колективі народного самодіяльного театру вистави «Дівчина з веснянками» за п'єсою А. Успенського.

На знімку: в центрі режисер самодіяльного народного театру В. Жоржоліані.

Фото Й. МІНДЕЛЯ.

БЕЗПЕКА ДОРОЖНОГО РУХУ ОБЕРЕЖНО: СЛИЗЬКА ДОРОГА

Майже половина всіх дорожньо-транспортних пригод відбувається з вини пішоходів. Порушення правил дорожнього руху, зневажливе ставлення до них, легковажна поведінка на проїжджій частині вулиці призвели до того, що за вісім місяців нинішнього року під колесами автотранспорту лише у Києві загинуло 36 і поранено 384 пішоходи.

В осінньо-зимовий період інтенсивність руху на міських вулицях помітно зростається, однак рівень аварійності продовжує залишатись високим, а інколи його середній показник навіть вищий ніж літом.

Головною причиною дорожньо-транспортних пригод залишається незадовільна дисципліна пішоходів, а серед супутніх причин слід відзначити слизьку дорогу. Більшість пішоходів, що пе-

реходять за звичкою вулицю у нествореному місці, нехтують тією обставиною, що на слизькій дорозі гальмівний шлях транспортних засобів значно збільшується.

Не варто забувати також і про те, що в осінньо-зимовий період водіям важче помітити порушника, оскільки часто скло машин запотіває, або замерзає, через що значно погіршується поле огляду.

Ще нерідко можна побачити як доросла й озайомлена з правилами руху людина, наперекір вимогам безпеки руху, перебігає вулицю у недозволеному місці і, крім того, веде за собою дитину. Але ж добре відомо до яких непоправних наслідків це може призвести. Адже малюки у всьому намагаються наслідувати нас, у нас вони вчать дорожню

дисципліну, від нас переймають зневажливе ставлення до правил вуличного руху. І в тому, що за вісім місяців під колесами транспорту на вулицях міста загинуло 9 маленьких пішоходів, а 12 поранено — є й наша вина, товариші дорослі.

На слизькій дорозі будь-яке порушення може призвести до загибелі не тільки порушника, але й інших людей. Адже часто водій, побачивши роз'язву, майже підсвідомо різко натискує на гальма, і машину може винести на полосу зустрічного руху або на тротуар.

Ваша безпека на вулиці перш за все залежить від вас самих. Не забувайте про це!

А. ХИЛИНСЬКИЙ.

Редактор
П. БУЛАТОВ.